

Sygn. akt II K 290/14

3 Ds 338/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora: Marcina Darmochwała

po rozpoznaniu w dniu: 14/07/2014r., 13/10/2014r., 15/12/2014r., 12/01/2015r., 16/02/2015r.

sprawy:

D. K. (1)

s. E. i G.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25. 03. 2013r. na terenie Zakładu karnego w R. znieważył funkcjonariusza służby więziennej Zakładu Karnego w R. st. Strażnika M. D. podczas i związku z pełnieniem obowiązków służbowych przez wymienionego poprzez wypowiedzenie słów „ty chuju ja cię połamie, jak nie tu to na wolności.”

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

1. uznaje oskarżonego D. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 226 § 1 k.k. i za to na mocy art. 226 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. G. kwotę 1239,84 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć 84/100 złotych) zł w tym VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie.

Sędzia:

Sygn. akt II K 290/14

UZASADNIENIE

Część skazanych osadzonych w Zakładzie Karnym w R. jest zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...). W dniu 25 marca 2013 r. po zakończeniu pracy skazani mieli wracać do swoich oddziałów. W trakcie opuszczania przez osadzonych z oddziału VIII hali nr 4, pokrzywdzony M. D. – starszy strażnik D. Ochrony kilkakrotnie zapytał czy wszyscy skazani opuścili miejsce pracy, gdyż polecenie takie otrzymał od dowódcy zmiany. W odpowiedzi oskarżony D. K. (1)

zapytał pokrzywdzonego czy ten jest głuchy. M. D. wydał oskarżonemu polecenie, by ten się uspokoił. W wyniku tego oskarżony zwrócił się do pokrzywdzonego słowami: „ty chuju, jak cię połamie, jak nie ty to na wolności”.

Z uwagi na słowa wypowiedziane przez oskarżonego do funkcjonariusza M. D., Wychowawca D. Penitencjarnego Zakładu Karnego w R. w dniu 27 marca 2013 r. złożył wniosek o wymierzenie skazanemu kary dyscyplinarnej. Wniosek został rozpoznany pozytywnie, a oskarżonego umieszczono w celi izolacyjnej na okres 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego D. K. (1) (k. 45 – 46, 48 – 49, 186, 288)
- zeznań pokrzywdzonego M. D. (k. 5 – 6, 187, 288v. – 289)
- zawiadomienia Zakładu Karnego w R. wraz z załącznikami (k. 1 – 4, 14 – 15)

Oskarżony D. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym. Równocześnie oskarżony podkreślił, iż nie wyzywał funkcjonariusza słowami wulgarnymi. Dodał, iż z funkcjonariuszem M. D. nie miał wcześniej żadnych nieporozumień, ani zatargów.

Oskarżony D. K. (1) był wielokrotnie karany sądownie, w tym za czyny z art. 226 § 1 kk.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 45 – 46, 48 – 49, 186, 288)
- karta karna (k.
- odpisy wyroków (k. 69 – 78)

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na aprobatę Sądu. Oskarżony zakwestionował zarówno swoje sprawstwo, jak i winę oraz odmówił składania wyjaśnień zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym. Odpowiedzi udzielone przez oskarżonego na pytania Sądu stanowią linię jego obrony i nie zasługują na wiarę.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego M. D., który szczerze i spontanicznie opisał okoliczności, w których doszło do zdarzenia. Nadto w spójnych i konsekwentnych zeznaniach podawał słowa jakich użył wobec niego oskarżony D. K. (1). Równocześnie pokrzywdzony podał, że kilkakrotnie pytał osadzonych czy wszyscy wyszli, ponieważ takie otrzymał polecenie. To właśnie po tych wielokrotnych zapytaniach oskarżony zaczął na niego krzyczeć. Wówczas padło wyzwisko i goźba, jednak odnośnie goźby pokrzywdzony nie złożył wniosku o ukaranie. Świadcami zdarzenia było kilku osadzonych. Zeznania te znajdują dodatkowo potwierdzenie w treści wniosku o wymierzenie skazanemu kary dyscyplinarnej, który został rozpatrzony pozytywnie.

Świadek D. K. (2) – osadzony, który znajdował się wówczas na miejscu zdarzenia przyznał, iż doszło do wymiany zdań pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym, jednakże z uwagi na upływ czasu nie pamiętał dokładnie szczegółów zdarzenia. Równocześnie świadek podtrzymał swoje wcześniejsze zeznania.

Świadek R. M. potwierdził, iż oskarżony zapytał kogoś ze skazanych czy ten jest głuchy. Z całą pewnością pytanie to nie było skierowane do pokrzywdzonego M. D..

Z kolei świadek R. J. – pomimo upływu czasu i częściowej niepamięci zeznał, iż to funkcjonariusz M. D. ubliżał oskarżonemu i używał w stosunku do niego słów wulgarnych. Z całą stanowczością zaprzeczył by to D. K. (1) używał wulgaryzmów w stosunku do pokrzywdzonego.

Analizując zeznania świadków – osadzonych w zakładzie karnym należało stwierdzić, że mają one na celu nieangażowanie się po żadnej ze stron, a dodatkowo w przypadku zeznań R. J. – przedstawienie pokrzywdzonego w negatywnym świetle.

Świadek D. S. w czasie rozprawy sądowej zeznał, iż w dniu zdarzenia nie pracował w P., a jego wcześniejsze zeznania miały się z prawdą. Dodał, iż nie był świadkiem zajścia pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym. Z tego też powodu zeznania świadka nie mają dla Sądu znaczenie drugorzędne.

Sąd zważył co następuje:

D. K. (1) został oskarżony o to, iż w dniu 25 mar ca 2013 r. na terenie Zakładu Karnego w R. znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej Zakładu Karnego w R. st. strażnika M. D. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych przez wymienionego, poprzez wypowiedzenie słów: „ty chuju, ja cię połamię, jak nie tu to na wolności”, tj. o popełnienie czynu z art. 226 § 1 kk.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w pełni potwierdziła, iż wina oskarżonego D. K. (1) nie budzi wątpliwości. Swoimi słowami zawierającymi wulgaryzmy skierowanymi wobec pełniącego swoje obowiązki funkcjonariusza Służby Więziennej niewątpliwie znieważył M. D..

Określone w art. 226 § 1 kk przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków oznacza lżenie, upokarzanie lub wyrażanie pogardy słownie lub w inny sposób (np.: w piśmie czy karykaturze) obliczone na naruszenie godności danej osoby. W tym miejscu należy przywołać orzeczenie Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 06 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa (...), w którym wyrażono pogląd, iż występki z art. 226 § 1 kk jest przestępstwem bezskutkowym, tj. nie wymaga nawet doznania przez adresata poczucia poniżenia – co ma istotne znaczenie w kontekście miejsca i okoliczności, w którym słowa oskarżonego zostały wypowiedziane, a mianowicie w Zakładzie Karnym, gdzie panuje specyficzne środowisko i bez wątpienia często dochodzi do używania słów nieprzyzwoitych, a dodatkowo w obecności współosadzonych. Zachowanie oskarżonego naruszyło przedmiot ochrony jakim jest autorytet osób, które wypełniając obowiązki służbowe realizują działalność instytucji państwowych, a także ich godność. Ignorowanie takich zachowań może prowadzić do ich eskalacji oraz poczucia bezkarności sprawców. Zdaniem Sądu przemawia to za surowym ich karaniem. W przedmiotowej sprawie należało uznać, iż stopień społecznej szkodliwości jest znaczny i równy stopniowi winy, co ma odzwierciedlenie w orzeczonej wobec oskarżonego, na podstawie art. 226 § 1 kk, karze 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego niemożliwym jest wymierzenie kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jedynie kara bezwzględnie pozbawienia wolności spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Z informacji o karalności oskarżonego wynika, iż był on wielokrotnie karany, w tym również za czyn z art. 226 § 1 kk. Fakt, iż wymierzane w przeszłości kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania zostały następnie zarządzone do wykonania dowodzi, iż kary wolnościowe nie spełniają wobec oskarżonego swojej funkcji prewencyjnej. Zdaniem Sądu wdrażanie oskarżonego do przestrzegania prawa i norm społecznych winno przebiegać w warunkach zakładu karnego.

Na podstawie art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. G. kwotę 1239,84 zł w tym VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty w sprawie. Z uwagi na fakt, iż skazany przebywa w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności, nie jest on w stanie pokryć kosztów procesu w przedmiotowej sprawie.

Sędzia